

**ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Рев-342/04
Бања Лука, 5.5.2006. године**

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Стаке Гојковић, као предсједника вијећа, Петра Бајића, Горјане Попадић, Драгослава Лукића и Дарка Осмића, као чланова вијећа, у правној ствари тужитељице О. Л. из Д., коју заступа Б. Б., адвокат из Д., против тужених З. Л. из Д., коју заступа Р. Ј., адвокат из Д. и Д. А.Д. Д., ради утврђења ништавости уговора о кориштењу стана и предаје у посјед стана, одлучујући о ревизији тужитељице против пресуде Окружног суда у Д. број Гж-461/03 од 22.6.2004. године, у сједници вијећа одржаној 5.5.2006. године, донио је

ПРЕСУДУ

Ревизија се одбија.

Образложење

Првостепеном пресудом Основног суда у Д. П-561/02 од 23.5.2003. године, одбијен је тужбени захтјев тужитељице О. Л., кћери Б. из Д., којим је тражила да се утврди ништавост уговора о кориштењу стана у Д., и захтјев да се утврди да је носилац станарског права на том стану, као и да се тужена З. Л. из Д. обавезе да јој предметни стан преда у посјед.

Другостепеном пресудом Окружног суда у Д. Гж-461/03 од 22.6.2004. године, жалба тужитељице је одбијена и првостепена пресуда потврђена.

Тужитељица ревизијом побија другостепену пресуду због битних поверда одредаба парничног поступка и погрешне примјене материјалног права, с приједлогом да се првостепена пресуда преиначи тако што ће се жалба уважити и првостепена пресуда преиначити и удовољити тужбеном захтјеву.

У одговору на ревизију тужена З. Л. оспорила је наводе ревизије тужитељице и предложила да се иста одбије.

Ревизија није основана.

У тужби тужитељица захтјевом тражи: 1. да се утврди да је уговор о кориштењу стана у Д., површине 65,68 м², закључен између тужене З. Л. (у даљем тексту: првотужена) и туженог Д. из Д. (у даљем тексту: друготужени), од 23.3.2001. године, ништав; 2. да се утврди да је тужитељица носилац станарског права на предметном стану и 3. да јој првотужена предметни стан преда у посјед.

Наконведеног поступка првостепени суд је утврдио: да је носилац станарског права на предметном стану био сада пок. Б. Л., отац тужитељице и супруг првотужене са којом је закључио

брак током 1996. године, од када су живјели у заједничком домаћинству, највише у Ш., гдје је пок. Б. радио; да је пок. Б. за живота током 1999. године покренуо парницу за развод брака са првотуженом, у које вријеме је ова живјела у предметном стану, а он живио у Ш., и да је у новембру 2000. године умро у Ш., прије него што је парница за развод брака правоснажно завршена; да је тужитељица, као кћерка пок. Б. наставила парницу за развод брака и да је правоснажном пресудом Општинског суда у Ш. П-1189/01 од 31.1.2002. године брак између пок. Б. и првотужене разведен; да је након смрти пок. Б. првотужена са друготуженим у смислу одредби чл. 19. Закона о стамбеним односима, 23.3.2001. године закључила уговор о коришћењу предметног стана; да тужитељица од 1992. године није била члан породичног домаћинства пок. Б. Л., оца јој, јер је отишла у Ш., а затим у А., гдје се запослила, засновала ванбрачну заједницу из које има млдб. дијете, да и сада живи и ради у А. и да првотужена одбија да се исели из предметног стана и преда га у посјед тужитељици.

Код оваквог стања чињеница, нижестепени судови налазе, да је тужитељица коришћење предметног стана напустила 1992. године због избијања ратних сукоба у бившој СР БиХ, када се одселила у Ш. у СР Ј., сада Д. С. и Ц. Г., гдје није било ратних сукоба, и да је током 1992. године отишла у СР А., гдје се запослила, засновала ванбрачну заједницу у којој је стекла малодобно дијете, и да данас живи и ради у А., чиме да је прекинула везу као члан породичног домаћинства свога оца пок. Б. Л., а да је првотужена као супруга пок. Б. била члан његовог породичног домаћинства и живјела у предметном стану у моменту његове смрти, па да је у смислу чл. 19. Закона о стамбеним односима имала законског основа за закључење уговора о коришћењу предметног стана са друготуженим и судили тако што су одбили тужбени захтјев тужитељице.

Правилан је закључак нижестепених судова да је тужитељици престало својство члана породичног домаћинства носиоца станарског права Б. Л.

Одредбом чл. 6. ст. 1. Закона о стамбеним односима – пречишћени текст ("Службени лист СРБиХ", 14/84, 12/87 и 36/89, те "Службени гласник Републике Српске", бр. 19/93, 12/99 и 31/99), корисником стана сматрају се носиоца станарског права и чланови његовог породичног домаћинства који заједно с њим трајно живе и станују, као и лица која су престала да буду чланови тог домаћинства, а остали су у истом стану, док су у ставу 2. тог члана, набрајана лица која су чланови породичног домаћинства носиоца станарског права, међу којима су дјеца (рођена у браку, или ван брака, усвојена, пасторчад).

Утврђено је, наиме, како су правилно закључили нижестепени судови да је тужитељица кћерка пок. Б. Л., као носиоца станарског права на спорном стану, због ратних сукоба на подручју Д. током 1992. године са пок. Б. и мајком напустила Д. и одселила се у Ш., а затим исте године добровољно отишла у С. Р. А. гдје се запослила и засновала ванбрачну заједницу у којој је стекла малодобно дијете, гдје и сада живи и ради и да у моменту смрти оца јој Б. није живјела у предметном стану.

Према томе, на наведени начин, тужитељици је, која је имала својство члана породичног домаћинства свог оца као носиоца станарског права, то право престало, јер је од 1992. године престала да трајно и непрекидно живи са својим оцем у предметном стану.

Исто тако, правилан је закључак нижестепених судова да уговор о коришћењу спорног стана од 23.3.2001. године кога су закључили прво тужена и друготужени није ништав.

Утврђено је у поступку, да је првотужена била у браку са пок. Б. као носиоцем станарског права на спорном стану, који је прије његове смрти новембра 2000. године покренуо бракоразводну парницу која је довршена правоснажном пресудом о разводу брака након његове смрти, и да је првотужена у моменту смрти пок. Б. живјела у спорном стану.

Према томе, првотужена је као супруга пок. Б. у моменту његове смрти, као носиоца станарског права на спорном стану, по одредби члана 19. став 2. и 3. ЗСО, једини носилац станарског права на спорном стану.

Остали наводи ревизије тужитељице нису од значаја за правилност и законитост побијане пресуде.

Из наведених разлога ревизија тужитељице се указује неоснованом. Зато је ваљало исту одбити и примјеном одредби чл. 393. Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Српске“, бр. 58/03, 85/03 и 74/05) у вези с одредбом чл. 456. ст. 1. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ бр. 58/03 до 74/05), одлучити као у изреци.

Предсједник вијећа
Стака Гојковић

За тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић